

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Pr 144509 22 Pžp
Brčko, 22.03.2022. godine

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sudija Amela Mustafić, uz učestvovanje Ljiljane Lukić kao zapisničara, u prekršajnom predmetu protiv okrivljenih S.L., M.S., S.S., D.Ž, L.S., I.S., S.I., M.M., O.Ž., M.Đ., M.S.1, S.M. i A.K., svi iz B. i svi zastupani po braniocu Marku Pisarević, advokatu iz Šamca, zbog prekršaja iz člana 21. stav 2. Zakona o mirnom okupljanju Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 29/20 - u daljem tekstu Zakon o mirnom okupljanju), odlučujući o žalbi ovlaštenog organa Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenoj protiv rješenja Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o Pr 144509 21 Pr od 15.02.2022. godine, donio je dana 22.03.2022. godine slijedeće

R J E Š E N J E

Odbija se kao neosnovana žalba ovlaštenog organa Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i potvrđuje rješenje Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Pr 144509 21 Pr od 15.02.2022. godine.

Obrazloženje

Rješenjem Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Pr 144509 21 Pr od 15.02.2022. godine, na osnovu člana 61. stav 1. tačka k) Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 24/07, 6/12, 11/12 i 29/16 - u daljem tekstu Zakon o prekršajima), obustavljen je prekršajni postupak protiv okrivljenih, jer nije dokazano da su okrivljeni počinili prekršaj.

Istim rješenjem, u skladu sa članom 189. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 34/13, 27/14, 3/19 i 16/20), u vezi sa članom 9. Zakona o prekršajima, odlučeno je da troškovi prekršajnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv navedenog rješenja ovlašteni organ Policija Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ovlašteni organ) blagovremeno je podnio žalbu, zbog bitne povrede prekršajnog postupka, s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu usvoji i ukine pobijano rješenje prvostepenog suda.

Branilac okrivljenih Marko Pisarević, advokat iz Šamca (u daljem tekstu branilac okrivljenih) u odgovoru na žalbu osporava osnovanost žalbenih navoda ovlaštenog organa, te predlaže da ovaj sud donose rješenje kojim se žalba ovlaštenog organa u cjelosti odbija kao neosnovana i rješenje prvostepenog suda potvrđuje.

Ovaj sud je ispitao pobijano rješenje u granicama žalbenih navoda, u smislu odredbe člana 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koja se u skladu sa članom 9. stav 2. Zakona o prekršajima, shodno primjenjuje u prekršajnom postupku, a po službenoj dužnosti da li je na štetu okrivljenih povrijeđen materijalni propis o prekršaju i odlučio kao u izreci ovog rješenja, iz slijedećih razloga:

Žalba ovlaštenog organa je neosnovana.

Neosnovani su žalbeni navodi ovlaštenog organa kojima se želi dovesti u pitanje pravilnost prvostepenog rješenja. Ovlašteni organ u uvodu žalbe navodi da prvostepeno rješenje pobija zbog bitnih povreda prekršajnog postupka, međutim iz sadržine žalbe proizilazi da prvostepeno rješenje pobija i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, iako odredbom člana 68. Zakona o prekršajima nisu predviđeni kao žalbeni osnovi zbog kojih se rješenje o prekršaju može pobijati. Odredbom člana 68. Zakona o prekršajima (žalbeni osnovi) propisano je da se rješenje o prekršaju može pobijati zbog bitnih povreda prekršajnog postupka, zbog povrede materijalnog propisa o prekršajima i zbog odluke o sankciji, zaštitnoj mjeri, oduzimanju imovinske koristi, troškovima prekršajnog postupka i imovinsko-pravnom zahtjevu. Kako navedenom odredbom nije predviđena mogućnost pobijanja prvostepenog rješenja o prekršaju iz osnova pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, ovaj sud se nije upuštao u razmatranje navoda iz žalbe kojima ovlašteni organ ukazuje koje je činjenice (po mišljenju ovlaštenog organa) prvostepeni sud pogrešno utvrdio, šta je prvostepeni sud propustio da utvrdi, kao i šta je prvostepeni sud pogrešno zaključio.

Nadalje, neosnovano ovlašteni organ u okviru žalbenog osnova bitnih povreda prekršajnog postupka prigovara da je prvostepeni sud rješenje o prekršaju zasnovano na dokazima koji se nisu mogli koristiti, ukazujući na Službenu zabilješku ovlaštenog organa broj: 14.01-04.1-1511/22 od 08.01.2022. godine, kao i na iskaz svjedoka M.G. sa usmenog pretresa od 11.02.2022. godine, koji su u kontradiktornosti sa službenom zabilješkom ovlaštenog organa broj: 14.01-04.1-4589/22 od 20.01.2022. godine, a koji kao takvi zajedno nisu mogli predstavljati osnov za donošenje pobijanog rješenje.

Ovo iz razloga što je odredbom člana 69. stav 1. tačka f) Zakona o prekršajima propisano da bitna povreda prekršajnog postupka postoji ako se rješenje o prekršaju zasniva na dokazu koji se nije mogao koristiti, osim ako je očigledno da bi i bez tog dokaza bila donesena ista odluka. Dakle, da bi postojala navedena bitna povreda prekršajnog postupka nužno je da se rješenje o prekršaju zasniva na dokazu koji je pribavljen na zakonom zabranjen način ili na nezakonitom dokazu koji je pribavljen povredom nekog prava (na primjer pribavljen povredom prava na odbranu ili povredom nekih procesnih prava). Kako je ovlašteni organ u zahtjevu

za pokretanje prekršajnog postupka broj: 14.01-04.1-4699/22 - int. 32 od 20.01.2022. godine predložio izvođenje dokaza (između ostalog) uvidom u Službenu zabilješku ovlaštenog organa broj: 14.01-04.1-1511/22 od 08.01.2022. godine i saslušanjem svjedoka M.G., zaposlenika ovlaštenog organa, a koji dokazi su i provedeni tokom prvostepenog postupku, nejasno je u čemu bi se mogla ogledati bitna povreda prekršajnog postupka na kojoj ovlašteni organ potencira u žalbi, odnosno na koji način bi pomenuti dokazi predstavljali dokaze koji su pribavljeni na zakonom zabranjen način ili nezakonite dokaze na kojima je prvostepeni sud zasnovao rješenje o prekršaju. Okolnost da je prvostepeni sud nakon provedenog dokaznog postupka i savjesne ocjene svih izvedenih dokaza pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi (među kojim dokazima su i pomenuta službena zabilješka ovlaštenog organa i iskaz svjedoka M.G.), izveo zaključak da okrivljeni nisu počinili prekršaj koji im je stavljen na teret, očigledno ne može predstavljati bitnu povredu prekršajnog postupka na koju ovlašteni organ neosnovano žalbom ukazuje.

Kada je u pitanju odredba člana 21. stav 2. Zakona o mirnom okupljanju, istom je propisano da učesnici mirnog okupljanja ne smiju nositi uniforme, oznake ili druga obilježja kojima se poziva ili podstiče na oružani sukob ili nasilje, kršenje ljudskih prava i sloboda i posebnih manjinskih prava i sloboda drugih lica, nacionalnu, rasnu, rodnu, vjersku ili drugu diskriminaciju, mržnju i netrpeljivost. Po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je pravilnim tumačenjem citirane zakonske odredbe zaključio da je za postojanje bitnih obilježja bića prekršaja nužno ispunjenje dva kumulativna uslova i to da učesnici mirnog okupljanja nose uniforme, oznake ili druga obilježja (prvi uslov), te da se time poziva ili podstiče na oružani sukob ili nasilje, na kršenje ljudskih prava i sloboda i posebnih manjinskih prava i sloboda drugih lica, na nacionalnu, rasnu, rodnu, vjersku ili drugu diskriminaciju, mržnju i netrpeljivost (drugi uslov).

S obzirom da je u toku prvostepenog postupka utvrđeno da su okrivljeni bili obučeni u jednoobrazne crne dukseve sa natpisima - „Rusija, Lončari, Sveti Georgije“, da je većina njih nosila crne pantalone - „džeparice“ i različitu obuću (patike), a da je jedno lice bilo potpuno drugačije obučeno u odnosu na ostale okrivljene, onda je pravilno prvostepeni sud zaključio da ovakvo oblačenje okrivljenih u svojoj cjelokupnosti ne predstavlja uniformu, oznaku ili drugo obilježje u smislu odredbe člana 21. stav 2. Zakona o mirnom okupljanju, to jest da nije ispunjen prvi uslov prekršajne odgovornosti kada je u pitanju navedena odredba. S tim u vezi, iako je u činjeničnom opisu prekršaja navedeno da su četvorica okrivljenih „na glavama imali crvene beretke sa grbom dvoglavog orla zlatne boje“, što bi u kontekstu pomenute odredbe Zakona o mirnom okupljanju moglo značiti da su okrivljeni nosili „oznaku ili drugo obilježje“, ovlašteni organ na kome je bio teret dokazivanja nije uspio u toku prvostepenog postupka dokazati ovu konkretnu činjenicu, jer se iz provedenih dokaza (fotografije i video snimci koji se nalaze u spisu predmeta) na pouzdan način ne može utvrditi koje su oznake na crvenim beretkama četvorica okrivljenih imali.

Takođe, kada je u pitanju i drugi uslov prekršajne odgovornosti koji se odnosi na pozivanje ili podsticanje na oružani sukob ili nasilje, na kršenje ljudskih prava i sloboda i posebnih manjinskih prava i sloboda drugih lica, na nacionalnu, rasnu, rodnu, vjersku ili drugu diskriminaciju, mržnju i netrpeljivost, ovlašteni organ u

toku prvostepenog postupka nije uspio dokazati činjenice koje bi upućivale na to da je ovaj uslov prekršajne odgovornosti ispunjen. Naprotiv, iz dokaza provedenih u toku prvostepenog postupka proizilazi da je „manifestacija“ na kojoj su okrivljeni bili prisutni protekla u najboljem redu, bez problema, kao i da nije zaprimljena niti jedna prijava koja bi ukazivala da je zbog održavanja „manifestacije“ neko osjetio uznemirenost, strah ili paniku. Ovome u prilog govori i činjenica da je ovlaštenu organ u činjeničnom opisu prekršaja propustio navesti u čemu se ogleda ispunjenje ovog drugog uslova, to jest na koji način je oblačenje okrivljenih pozvalo ili podstaklo na oružani sukob ili nasilje, na kršenje ljudskih prava i sloboda i posebnih manjinskih prava i sloboda drugih lica, na nacionalnu, rasnu, rodnu, vjersku ili drugu diskriminaciju, mržnju i netrpeljivost. Dakle, u činjeničnom opisu prekršaja iz zahtjeva za pokretanje prekršajnog postupka koji je podnio ovlaštenu organ izostavljena je posljedica koja je obilježje zakonskog opisa bića prekršaja u smislu člana 21. stav 2. Zakona o mirnom okupljanju.

U konačnom, tokom postupka je iz provedenih dokaza utvrđeno da su se okrivljeni kako prilikom dolaska, tako i prilikom odlaska sa „manifestacije“ kretali u koloni jedan iza drugog, što bi pod određenim okolnostima moglo asociirati na formacijsko kretanje karakteristično za vojsku, odnosno „formacijski u vojnoj koloni“ kako je to navedeno u činjeničnom opisu prekršaja. Međutim, ova okolnost je irelevantna kada je u pitanju prekršajna odgovornost okrivljenih u konkretnom slučaju, te ista samostalno ne može biti predmet inkriminacije u smislu odredbe člana 21. stav 2. Zakona o mirnom okupljanju.

Slijedom svega naprijed navedenog pravilno je prvostepeni sud postupio kada je pobijanim rješenjem, primjenom odredbe člana 61. stav 1. tačka k) Zakona o prekršajima obustavio prekršajni postupak protiv okrivljenih, jer ovlaštenu organ u toku postupka nije uspio dokazati da su okrivljeni počinili prekršaj koji im je zahtjevom za pokretanje prekršajnog postupka stavljen na teret.

Kako je iz svega naprijed izloženog očigledno da je žalba ovlaštenog organa neosnovana, odnosno da ne postoje razlozi zbog kojih ovlaštenu organ žalbom pobija prvostepeno rješenje, to je ovaj sud, na osnovu odredbe člana 74. Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, žalbu ovlaštenog organa odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepeno rješenje.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

SUDIJA

Amela Mustafić